

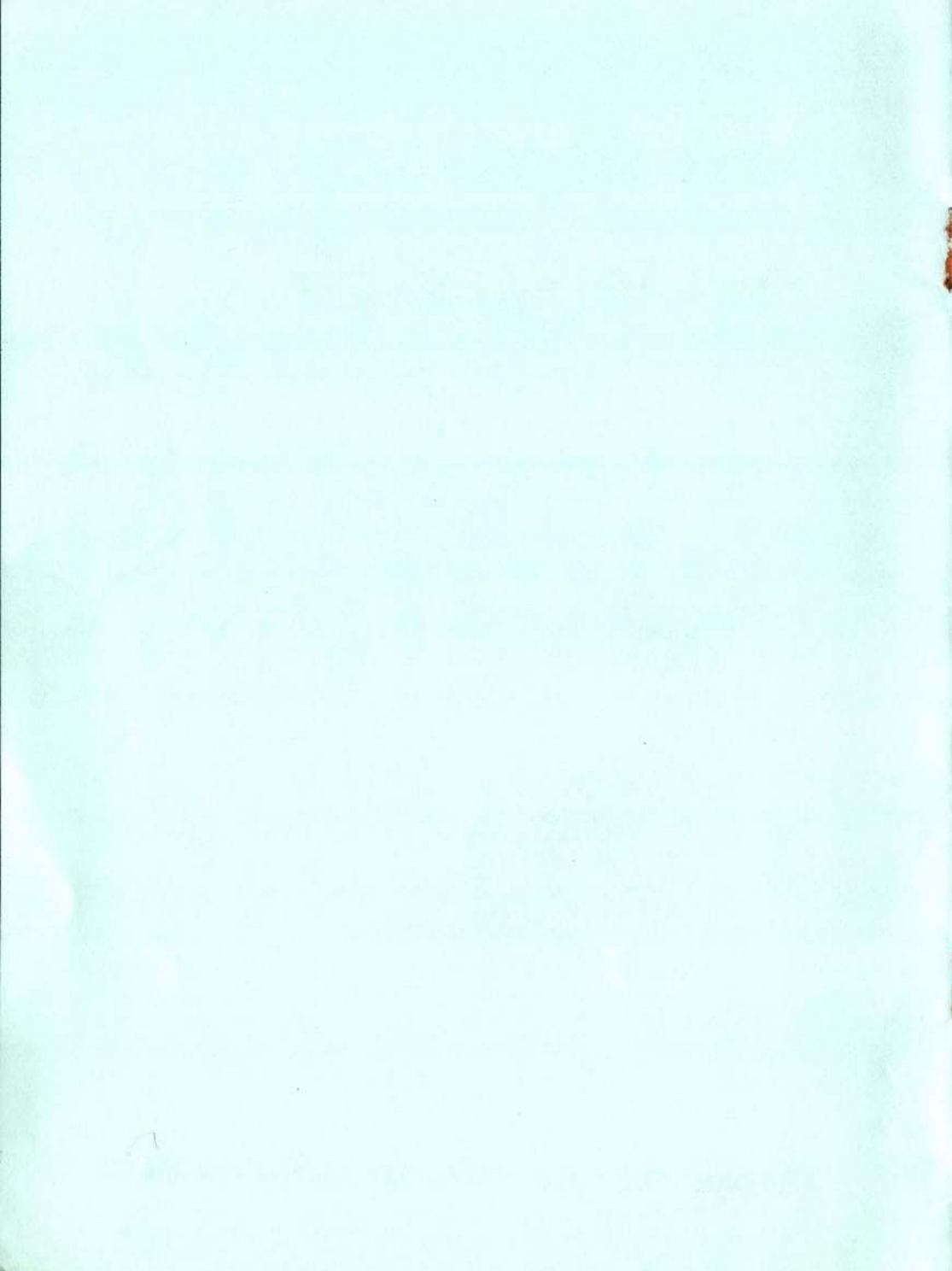
மனித

கவடுகள்

சிறுகதை கவிதைத் தொகுப்பு

இது ஒரு கடல் பிரசுரம்

எங்கள் கருத்து!

மாதம் ஒரு சஞ்சிகையை வாசகர்களுக்குத் தரப் பூறப்பட்ட எமது பயணம் ஒரு வருடத்தையும் தாண்டி எண்ணற்ற வாசகர்களையும் சந்தித்துள்ளனது. பயணம் கடினமாக இருந்தாலும் மகிழ்ச்சியானதாக இருக்கின்றது. எமது நடுநிலையும் பக்கம் சாராத கருத்தும் வாசகர்கள் மத்தியில் பலத்த வரவேற்றைப் பெற்றுள்ளதைக் கண்டு ஆனந்தப்படுகின்றோம்.

எமது இந்த ஒருவருட்ப் பயணத்தைக் கொண்டாட இந்தச் சிறு நூலை வெளியிட்டு வைப்பதில் ஆனந்தமடைகின்றோம். எமது பல வசதியினங்கள் இந்தச் சிறு நூலைக் குறித்த காலத்தில் நினைத்த வடிவத்தில் வெளியிட்டு வைக்க முடியாது தடையாக இருந்தன. இத்தகைய சிறுகதைத் தொகுதிகளைக் கவிதைத் தொகுப்புகளைத் தொடர்ந்து வெளிக் கொணர்ந்து புலம் பெயர்ந்த வாழ்க்கைச் சூழலுக்குள் இலைமறை காய்க்கி ஒழிந்திருக்கும் எழுத்தாளர்களைச் சமூகத்திற்குக் கொண்டு வரவும் அவர்களுடைய எழுத்துக்களை அல்லலும் எமது சகோதர அகதிகளுக்கு ஆறுதலளிக்கக் கூடிய வகையில் உதவலாம் என்றும் திட்டமிட்டுள்ளோம்.

புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களின் தரமான ஆக்கங்களையும் இத்தகைய தொகுப்புகளாக வெளிக் கொணரலாம் என்றும் எண்ணியுள்ளோம். இந்தத் தொகுப்பையும் எமது சஞ்சிகையை வரவேற்பது போல நீங்கள் வரவேற்பீர்கள் என நம்புகின்றோம். இந்தச் சிறுநூலில் இடம் பெற்றுள்ள கதைகள் கவிதைகள் மீதான உங்களிடைய விமர்சனங்களை ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கின்றோம்.

21.6.92

சுழியோடிகள்
(கடல் ஆசிரியர் குழு)

அணிந் துரை

மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னர் ஜேர்மனியிலிருந்து விடுமுறைக்காக வந்த எனது ஆசிரிய நண்பரைச் சந்தித்தேன். எங்களுடைய சந்திப்பில் புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழர்களும் அவர்களது இலக்கிய முயற்சிகளும் பற்றியே உரையாடினோம். ஜேர்மனியில் அதிகமான இலக்கிய சஞ்சிகைகள் வருவதாகவும் அவற்றில் ''கடல்'' என்ற சஞ்சிகை பற்றியே தமிழர் பரவலாகக் கதைக்கின்றார்கள் என்பதை அறிந்து கொண்டேன்.

இந்தக் கடல் சஞ்சிகையை நானும் பார்க்க வேண்டும் என்று விலாசம் தேடித் தொடர்பு கொண்டேன். எனது விலாசத்தையும் எனது எழுத்தையும் கண்டதும் இந்தச் சூழியோடிகளில் திருவர் எனது ஸ்கந்தவரோதயா மாணவர்கள் என்பதை அறிந்து கொண்டேன். கடல் அனுப்பத் தொடங்கிய எனது மாணவர்கள் அடிக்கடி மடல் அனுப்பி ஆலோசனையும் கேட்கத் தொடங்கினார்கள்.

அண்மையில் வந்த மடலில் கடலின் ஓராண்டு நிறைவைக் கொண்டாடத் தாங்கள் சிறுநூல் ஒன்றை வெளியிட இருப்பதாகவும் அதற்கு என்னை ஆசி வழங்குமாறும் கேட்டிருந்தனர். எனது மாணவர்களின் எத்தகைய முயற்சியையும் நான் வரவேற்கின்றேன். இன்று தபால் பெட்டிக்குள் ஒழிந்திருக்கும் இவர்கள் பகிரங்கமாக

விலாசம் தருபவர்களாக விரைவில் வரக் கூடியதாக இவர்களின் எழுத்துக்கள் புலம் பெயர்ந்த இலக்கியத்தில் தாக்கத்தை உருவாக்கும் என நம்புகின்றேன். இந்தச் சிறுநூலில் சிறுகதைகளும் சில கவிதைகளும் திருக்கின்றன. இன்று புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களாலே எழுத முடியும். இவர்களின் எழுத்துக்கள் புலம் பெயர்ந்த நாட்டில் வாழும் தமிழ்ச் சமூகத்திலும் பெயர்ந்து வந்த புலத்திலும் மனிதநேயத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும் என எதிர்பார்க்கின்றேன்.

''முன்னர் கடல் கொண்டதால் தமிழும் தமிழரும்
அழிந்தனர். இன்று இந்தக் கடல் கொண்டதால் தமிழும்
தமிழரும் காப்பாற்றப் பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர்''

தனிமகளைச் சான்றோர் எனக் கேட்ட தாயினும்
மேலாகப் பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைகின்றோள்.

இவர்கள் எழுத்துக்கள் நிலைக்கட்டும்!

ஆசிகளூடல்

என்.சண்முகவிங்கம் B.A. Hones(London)

ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர்

பாராட்டுரை

குறுகிய காலப்பகுதிக்குள் பரவலாக எங்கும் பேசப் படுகின்ற சஞ்சிகையாகக் 'கடல்' இருப்பதை அறியும் போது ஆதீசரியம் தாங்க முடியவில்லை. மேலும் ஓராண்டு நிறைவைச் சிறுநூல் வெளியீட்டின் மூலம் கொண்டாடுவது வித்தியாசமாகவும் பாராட்டும் படியாகவும் உள்ளது.

கடல் சமுதாய சஞ்சிகை என்று தன்னைப் பற்றிய கட்டியம் சொல்லி வருவதும் இன்று அகதித் தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்குள் எங்கும் எதிலுமாய் நிறைந்துள்ள நிலையும் பொருத்தமாய் இருக்கின்றது.

கித்தகைய சிறுநூல்களை அடிக்கடி வெளிக் கொணர்வதன் மூலம் புலம் பெயர்ந்துள்ள எழுத்தாளர்களுக்கு வாய்ப்புகள் கிடைக்கக் கூடியதாக இருக்கும். கிந்தச் சிறுநூல்களை விற்பதன் மூலம் கிடைக்கின்ற பணத்தைச் சொந்தமண்ணில் தூய்றும் எமது சொந்தச் சகோதரர்களுக்கு ஒரு வேளைச் சாப்பாட்டுக்காவது உதவக் கடல் முன்னிறகுமானால் 'மண்' பெரிதும் மகிழ்ச்சியடையும் என்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

கடல் சஞ்சிகை பரவலாகி வருவது போல அவர்களின் இலக்கிய முயற்சியும் அவற்றின் பலன்களும் சொந்த மண்ணுக்குப் பயனாக அமைய வேண்டும் என்று எதிர் பார்க்கின்றேன். கடலின் முயற்சிகளைச் சக சஞ்சிகையாளர் என்ற நிலையில் எனது வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

தொழமையுடன்,
வ. சிவராஜா

ஆசிரியர் 'மண்' சஞ்சிகை

விக்னா பாக்யநாதனின்

ஒரு தன்மானத்தின் தவிப்பு

காவைக் கதிரவன் தன் பொன்னொளியைப் பரப்பி பனிப்படலத்தை விரட்டி அடித்துக் கொண்டிருந்தான். ஜேர்மன் மக்களின் வாழ்க்கை யந்திரமேதான் எளிபதை நிரூபிப்பது போல் அமைந்த காவைக் காட்சிகளையும், மக்களின் சுறுசுறுப்பான அசைவையும், வாகனங்களின் விரைவையும் யன்னல் வழியாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான் ராதிகா. ஜேர்மனிக்கு தனது குடும்பத்துடன் ராதிகா வந்து ஏறக்குறைய மூன்று மாதங்களுக்கு மேல் கிருக்கும். ஜேர்மனிய சட்ட திட்டங்கள், கவர்ச்சாரங்கள் ராதிகாவுக்கு விரக்தியையும், ஒரு வித வெறுப்பையும் ஏற்படுத்தின. தனது திறமையால் படித்து மீளினேற நினைத்தவளுக்கு ஜேர்மன் வாழ்க்கை மன உளைத்தையும், மலுங்கிய அறிவு நிலையையும் அளிப்பதை அவளே உணர்ந்து கொண்டாள்.

உணர்வுகள் கிருள் அடைந்த நிலையிலே, அவளால் வாழாவிருக்கவும் முடியவில்லை. காரணம் குடும்பம் என்ற தொடர்பையும் உறவையும் அவள் தன்னுடன் கிணைத்துக் கொண்டிருந்தாள். ஆறு வயது நிரம்பிய மகள் நர்மதாவின் கல்வியைக் கவனிக்க வேண்டிய பொறுப்பு, அவளை வளரீக்க வேண்டிய கடமை, கணவனைப் பேண வேண்டிய கடமை என்ற சங்கிவிக்குள் அவளது உணர்வுகள் கியங்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. நர்மதாவின் படிப்பில் கவனம் எடுத்து, அவளுக்கான பாடசாலை அலுவலக வேலைகளைக் கவனித்தாள். ஏதோ வந்து சேர்ந்து விட்டோம். ஆனபடியால் அந்த நாட்டு மொழியைக் கற்க வேண்டும். அது தவிரீக்க முடியாத ஒன்றுதான் எளிபதை உணர்ந்த ராதிகா முறைப்படி சகல அலுவலகங்களையும் செய்து, ஜேர்மன் பாடசாலை ஒன்றிலே நர்மதாவைச் சேர்ப்பித்தாள்.

தாய் மொழியிலே ஓரளவு பாண்டித்தியம் பெற்ற ராதிகாவால் அந்நிய நாட்டு மொழியான ஜேர்மன் மொழியைக் கிரகித்துக் கொள்ளும் தன்மை குறைவாகத்தான் காணப்பட்டது. ஜேர்மன் மொழியை ஓரளவாவது பயில வேண்டும் என்ற ஆர்வம் ராதிகாவுக்கு திருந்த போதிலும் - அவளது வயது, மூளையில் நிரம்பிய வேலைகள் போன்றவற்றால், அம் மொழியிலே கருத்து ஊன்றிக் கவனிக்க முடியாமல் திருப்பதை அவளே உணர்ந்து கொண்டாள். திருந்தும் ஜேர்மன் வகுப்புகளுக்கு சென்று வரத் தவறவில்லை. நர்மதா ஆரம்பப் பாடசாலை ஒன்றிற்கு போய்க் கொண்டிருந்தாள். ராதிகாவின் கணவன் ரமேஷ், தாய்கத்தில் தான் படித்துப் பெற நினைத்த வேலைக்கு முரணாக ஏதோ வேலைக்காக பக்ரறியை நாடிச் சென்று வந்தான். காலச் சக்கரம் தளது வேலையை ஒழுங்காகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தது. ஜேர்மனியில் வாலும் வெளி நாட்டவர்களுக்கு பெரிய பதற்றத்தையும், கலக்கத்தையும் திடீரெனக் கொடுப்பது எது என்றால் அவர்களை நாடி வரும் வெள்களை நிற, சாம்பல் நிறக் கடிதங்கள்தான் என்றால் ஓரளவுக்குப் பொருந்தும். ஒரு நாள் ராதிகா மகளைப் பாடசாலைக்கும், கணவனை வேலைக்கும் அனுப்பி விட்டு, உணவுப் பொருள் வாங்கும் நோக்கத்தில் கடைக்குச் செல்ல ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தாள். கதவு மணி கிறிங்... கிறிங்... கிறிங்... என்று அவறவே, பொத்தானை அழுத்திக் கதவைத் திறந்தபோது,

''குட் மோகன், அயன் சிறைபன் போஸ்தி, பிறற உளிரசிறைபன் கியர் '' எனக் கூறி அவளது கையொப்பத்தை வாங்கிக் கொண்டு சென்றார் தபாறிகாரர்.

பரபரப்புடன்... திக் கடிதம் என்னவாக இருக்கும் என எண்ணியவளாய் கடிதத்தைப் பிரித்தாள். பரிட்சயமான ஆங்கில எழுத்துகள் போல திருந்தாலும், அதன் உள்ளடக்கத்தை அவளால் அறிய முடியவில்லை. அலுக்கையும் ஆத்திரமும் வந்தது. 'எனது அம்மாவைப் போன்ற நிலை எனக்கு வரக் கூது என்றிருந்தேன். ஆனால் நான் தின்று அதற்கு ஆளாகி விட்டேனே. திக் கடிதத்தை யாரிடம் கொடுத்து வாசிப்பது? திந்த நிலைமை வரக் கூடாது என்றுதானே கஸ்டப்பட்டு தாய் நாட்டில் படித்தேன். திக் கடிதத்தை மகனிடம் காட்டினால், அதை அவன் ஓரளவு வாசித்தாலும் அதன் பொருளை விளங்கிக் கொள்ளும் அறிவு திள்ளும் அவனிடம் திவ்வை. திவ்வளவு காலமும் படிப்பு,

படிப்பு என்று என் காவல்தையே கரையவிட்ட நான், இந்தக் கடிதம் ஒன்றைக் கொண்டு ஜேர்மன் மொழி தெரிந்த இன்னொருவரிடம் போக வேண்டுமே எனப் பலவாறு மனதுக்குள் புலம்பிக் கொண்டு இருக்கும்போது...

அப் புலம்பலை மீறி அவள் மனம் கடந்த முப்பது வருடங்களுக்கு முன்னே போனது.

காவலத் துயில் நீத்த விசாலாட்சி, ஒருவித புத்துணர்வுடன் காவலக் கடமை முடித்து, அன்றாடத் தொழிலில் ஈடுபட ஆரம்பித்தாள். கணவனின் கடிதம் கொழும்பில் இருந்து இன்றைக்கு வருமோ? சிலவேளை வரும். மனம் ஜோதிடம் கூறிற்று. வீட்டு முற்றத்து மர நிழல் ஒன்றைப் பார்த்து, நேரம் ஏழு மணியைத் தாண்டிவிட்டதை உணர்ந்து கொண்டாள். பரபரப்புடன் மகள் ராதிகாவை எழுப்பி, படசாவலைக்கு அனுப்பத் துரிதப்படுத்தினாள். அப்போது சைக்கிள் மணிச் சத்தம் கேட்கவே, தபாற்காரன்... கடிதம் வந்திருக்கு... எனக் கத்தியவண்ணம் வீட்டுக் 'கேற்'றை நோக்கி ஓடினாள் ராதிகா.

தபாற்காரனிடம் இருந்து கடிதம் ஒன்றைப் பெற்றுக் கொண்டு வந்த ராதிகா,

"அப்பா கடிதம் போட்டிருக்கிறார்" என்று தாயிடம் கொத்தாள். கடிதத்தைக் கண்களில் ஒற்றிவிட்டு, மார்புச் சட்டைக்குள் வைத்தாள். கிதைக் கவனித்த ராதிகா...

"அம்மா, என்ன எழுதி இருக்கெண்டு பாருங்களேன் அம்மா..." என அடம்பிடித்த எட்டு வயதுச் சிறுமியான ராதிகாவைச் சமாளிப்பதற்காக,

"நீ முதலில் பள்ளிக்குப் போக ஆயத்தமாகு!" என அதட்டி பாடசாவலைக்கு அனுப்பி வைத்தாள்.

விசாலாட்சி தமிழ் வாசிக்கக் கற்றுக் கொள்ளும் அளவுக்கு, அவள் வாழ்ந்த அந்தக் காலச் சூழ்நிலை மிடம் கொடுக்க இயலாது. திதுபற்றி ராதிகாவுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது.

அன்று காவலையில் கிடைத்த கடித்தை மாவைவரை வாசிக்காமல் இருந்தது விசாலாட்சிக்கு பெருவேதனையாக இருந்தது. மாவையில் பக்கத்து வீட்டு மாமி வேலையால்

வரும்வரை காத்திருந்து, மாவையானதும் ராதிகாவுடன், ங்கு சென்றாள். மாமியின் கணவர்தான் 'வாருங்கோ' என வரவேற்றார்.

''அவ தங்கச்சி வீட்டை போயிட்டா... என்ன விசயம் சோல்லுங்கோ'' என வற்புறுத்தினார். தனது கணவனின் கடிதத்தை இன்னொரு ஆணிடம் காட்டு விரும்பாத விசாலாட்சி தயங்கி நின்றாள்.

கடிதம் ஏதாவது வாசிக்க வேண்டுமா... தாருங்கள்'' என அவரே கேட்டார். கடிதத்தில் உள்ளதை அறியும் ஆவலுடன் கடிதத்தைக் கொடுத்தாள்.

அன்புக் கண்மணி விசாலம்!

என விழித்து வாசித்தது... அவளுக்கு நெஞ்சில் 'சுருக்' என்றது. 'அந்த மாமா' தன்னை விளித்துக் கூப்பிடுவது போன்ற உணர்வினைப் பெற்றாள். அவர் வாசித்த தொனியும், பார்வையும் அப்படி திருந்ததுதான் காரணம். மாமா நம்பிக்கைக்குத் துரோகம் செய்யாமல் உள்ளதை உள்ளபடியே வாசித்துக் காட்டினார். விசாலாட்சியும், ராதிகாவும் அவரிடம் வடை பெற்றனர்.

வழி நெடுக... ராதகாவின் சிறு மனதிலே ஏதேதோ சிந்தனைகள். அம்மாவுக்கும் அந்த மாமிக்கும் ஒரே வயது போலத்தான் திருக்கு. மாமி வாசிக்கிறா. அம்மா ஏன் வாசிக்கிறா கிய்வை... என அவை பாய்ந்த அவளது மனதில் ஒரு துணிவு ஏற்பட்டது. தாயையே கேட்டாள். விசாலாட்சியின் கண்களில் திருந்து கண்ணீர் வடிந்தது.

''ஏன்மமா அழுகிறீர்கள்? நான் என்ன கேட்டுவிட்டேன்? அழாதேயுங்கோ அம்மா!...''

''கிய்வை... கண்ணை... என் ராசாத்தி... உளது கேள்வி என்னை, ... என் தவறறை உணரசி செய்தது. என் குடிக ராதிகா! நான் பள்ளிக்குப் போகவில்லை. அ... ஆ... படிக்கேல்லை. படிக்கக் கூடிய வசதியும் எங்களுக்கு அப்போது கிய்வை....''

தனது தாயார் கடிதத்தை வாசிக்க மற்றவர்களின் உதவியை நாடுவதை எண்ணிக் கவலைப்பட்டாள் ராதிகா. அம்மா மாதிரி நான் வரக் கூடாது.

தான் படித்துப் பெரியவளாக வந்து, அம்மாவுக்குப் பெருமை தேடிக்கொடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவளில் உறுதியாக, பள்ளியில் முதல் மாணவியாகி, பல்கலைக் கழகம் சென்று, தமிழ் மொழியில் தாய் பட்ட வேதனைகளை அனுபவத்தில் கண்ட ராதிகா, தமிழ் மொழியைச் சிறப்புப் பாடமாகப் பயின்று, 'மொழியியலை' ஆய்வுக்குரிய பாடமாக எடுத்தது, எம்.ஏ. பட்டம் பெற்றாள்.

காலங்கள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. ராதிகாவுக்குத் திருமணம் முடிந்து ஒரு குழந்தைக்கும் தாயாகிவிட்டாள்.

நாட்டிலே... வீட்டிலே கொடூரக் காற்று வீசுவது போல் விபுதலைப் போராட்டம் வெடித்தது. பாடசாலைகள், பல்கலைக் கழகங்கள் போன்ற நிறுவனங்கள் முறைப்படி கியங்காமல் நிற்கும் சூழ்நிலைகளும் ஏற்பட்டன. போராட்டம் உக்கிரம் அடையவே தனது தொழிலை, சேவையை தொடர்ந்து நடத்த முடியாத ராதிகா, ஜெர்மன் வருவதற்கான ஒழுங்குகளைச் செய்தாள்.

அம்மாவையும், அப்பாவையும் தனியே ஊரில் விட்டு வரும் போது..... ராதிகா! ராதிகா! எனத் தாய் மனம் கலங்கியதை நினைத்து..... 'அம்மா, அம்மா' என அவளது வாய் முணுமுணுத்த போது.... 'அம்மா, அம்மா' என்று கட்ட நிஜமான குரலினால், பழைய நினைவுகள் கலைந்தன. நர்மதா பாடசாலையில் இருந்து வந்து விட்டாள்.

எவ்வளவு கல்டங்கள் மத்தியில் படித்து, தாய் மொழியைக் கற்று, அதிலேயும் ஆய்வு செய்த எனக்கு இதுவா பிரதிபலன்? இப்படியான சூழ்நிலையில் கிங்கே நான் வாழ முடியாது. அதே நேரம் கிந்த மொழியை ஓரளவுக்குப் படித்தாலும் அது பூரண மொழி அறிவைத் தராது. மற்றவர்களின் உதவியை நாட வேண்டிய நிலை கிருக்கும். எல்லாமே அந்நியமாக கிருக்கும். எனது மகள் எங்களுக்கு உதவியாக வருவாள் என்பதும் தெரியும். ஆனால் எனது அம்மா வாழ்ந்த அன்றைய படிப்பறிவற்ற சமுதாயத்தைப் போல, கின்றைய விட்டுள்ள யுகத்திலே, பெண் விடுதலை வளர்ச்சிக்காக கால கட்டத்திலே.... படிக்காத பெண்போல் கிங்கு வாழ நான் தயாராக இல்லை... என்று மனதுக்குள்ளே பலவாறு எண்ணியவளாக, தாயகம் திரும்பி விட வேண்டும் என்ற முடிவுடன் மனவோலங்களுக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்து விட்டாள்.

வேலையில் இருந்து வீடு திரும்பிய கணவனுக்கு தன் கருத்துக்களைக் கூறி, நாங்கள் கிவங்கைக்குப் போவோம் எனக் கெஞ்சிக் கேட்டார்.

மனைவியின் மன மாற்றத்தையும், அதற்கான காரணத்தையும் படித்தவனான ரமேஷினால் ஊகித்து விளங்கிக் கொள்ள அதிக நேரம் எடுக்கவில்லை.

''ரதி! என்ன கிப்படி? நீ... குழம்பி இருக்கிறாய். திடீரென ஊருக்குப் போனால் எங்கள் கடன்களை யார் அடைப்பது? அங்கும் நாட்டுப் பிரச்சினை அப்படி கிப்படி இருக்கிறது. அங்கு போய் என்ன செய்வது?''

''.... நீ... சொல்வதும் சரிதான். கடனும் கட்டி முடிக்க வேண்டும். ஆனால் நாட்டுப் பிரச்சினை என்று சொல்லி நான் கிங்கு மனப்போராட்டத்துடன் வாழ ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறது. ரமேஷ் பிளீஸ்! நீங்கள் கிங்கு கிரண்டு மூன்று வருடங்கள் இருந்து விட்டு வாங்கோ, உங்களைப் பிரிந்து என்னால் சந்தோசமாக வாழ முடியாது. கிங்கேயும் நிம்மதியாக வாழ மாட்டேன். அங்கு சந்தோசம் கிவாவிட்டாலும் ஒரு நிம்மதி. ஆத்ம திருப்தி. கிங்கு அதன் கவடுகளே கிவலை. நானும் பிள்ளையும் ஊருக்குப் போக ஒழுங்கு செய்யுங்கோ...'' என்று அளிபுடன் பணித்தார்.

மனைவியின் ஆதங்கத்தை மறுக்க முடியாமல் தவித்த ரமேஷ், மனைவியையும் மகளையும் அனுப்புவதற்கான முயற்சியில் கிறங்கினார்.

குறிப்பிட்ட நாளும் வரவே, மனைவியையும் மழலையையும் பிராங்க்போட் விமான நிலையத்தில் பிரியும் துக்ககரமான காட்சி நடந்தது. ரமேஷ் அவர்களை விமானத்தில் ஏற்றி விட்டு, ''தனிமானம் கம்பீரமாகப் பறந்து செல்கிறது'' என மனைவியை எண்ணிப் பெருமைப் பட்ட போதும் அவள் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் துளிகள் உருண்டோடின.

S.S. துரை எழுதும்

தொடரும் பயணம்

கிரவு பதினொரு மணிக்கு மேல் ஹோட்டல் வேலை முடிந்து
தளது வீட்டுக்குச் செல்வ சைக்கிளை ஒட்டிக் கொண்டு,
முய்கைம் தெருவழியே....

கொட்டும் பனியில்

குளிரிலும் கூட

வீட்டின் வறுமை தீர

கிவன் சைக்கிள் ஒட்டுகிறான்

ஈழ நாட்டில் சண்டை நடக்க

சனங்கள் சாவை எதிர்போக்க

வறுமையிலும் பினியிலும் வாட

கிவன்களுக்கிடையில் அந்நிய நாட்டில்

கொட்டும் பனியில் குளிரிலும் கூட

கிவன் தான் வாழ

சைக்கிள் ஒட்டுகிறான்

கவிதையொன்றை முழுமுழுத்தபடி சென்று கொண்டிருந்த
ரவியை, திடீரென முகமூடி அணிந்த முகம் தெரியாத
பத்துப் பேர் வழி மறிக்க....

முதலில் நாஸிகளோ என நினைத்து கிவன் பயப்பட....

சைக்கிளை ஓங்கி ஓர் உதைவிட்ட ஒருவன்,

''என்னடா பெரிய உண்மைகளை எழுதுறீங்கள்.

எங்களைப்பற்றி எழுதுறவங்கடை நிலைமை அறிந்தும்

எழுதுகிறாயே... நாங்கள் எப்படியும் நடப்போம்.

அதைக் கேட்க நீங்க யாரடா ரால்கவீஸ்...''

வாய்க்கு வந்தபடி கூடாத வார்த்தைகளில் திட்டி தாக்க,
கிரண்டு மூன்று அடிகள் தள்ளி விழுந்த ரவி தடுமாறியபடி
எழுந்தபோது,

''நீங்கள் பெரிய காந்திய வாதிடீர்களா'' என்றபடி
கிள்ளினாருவன் சேட் கொவரைப் பிடித்து கிழித்தான்.

''எந்தக் கையடா எங்க ஆட்களைப்பற்றி தப்பா
எழுதியது?'' என்று ஒருவன் ரவியின் வவது கையை
முறுக்கியபடி,

''அந்த கிரும்பை எட்டா'' என்று கத்தினான்.

கொஞ்ச நேரத்தில் அவனுடைய விரல்கள்... உண்மைகளை
மக்கள் மத்தியில் எடுத்துரைத்த அந்த விரல்கள் நகங்கி,
கிரத்தத்தில் கரைந்து பயங்கரமாகியது.

ஏதோ ஒரு வாகனம் வரும் சத்தம் கேட்டு அந்த
உருவங்கள் மறைந்தன.

ரவி முல்லை மருத்துவ மனையில் இருக்கும் செய்தி
அறிந்து, அவளது உயிரித் தோழன் செல்வன் போனபோது,
ரவி கட்டிவில் கிடந்தான்.

உடல் எங்கும் கிரத்தக் காயங்கள். அதாவது அவனுடைய
எழுத்துகளுக்கு கிடைத்த பரிசுகள். கண்ணீர் திரையிட்டது.

''அப்பவும் மொட்டைக் கடிதங்கள் வரும்போது
சொன்னேன் எழுதுவதை நிறுத்தி விடு என்று. கேட்டால்
தானே?''

வறண்ட உதடுகளில் உயிழ்நீர் ஒட்டிப் பிரிய ரவி ஏதோ
முணுமுணுத்தான்.

செல்வன் அவன் முகத்தருகே குனிந்தபோது,

''எல்லாரும் அவர்களுக்குப் பயந்து மெளனமாக இருந்தால்
யார்தான் அநியாயங்களை மக்கள் மத்தியில் எடுத்துக்
காட்டுவது... செல்வா நான் கிறந்தாலும் என் எழுத்துப்
பணியை நீ தொடர வேண்டும். செய்வாயா?''

கிந்நேரத்திலும் கிவ்வளவு உறுதியான வார்த்தைகளா?
செல்வனின் நரம்புகள் எல்லாம் சிவிரித்தன.

''செய்வேன்...''

ரவியின் கண்களில் ஒளி படர, கண்ணீரையும் மீறி ஒரு வெளிச்சம் தெரிந்தது.

''செவ்வா, ஒரு கவிதை சொல்லுகிறேன். அதை எழுதி மாத சஞ்சிகைக்கு அனுப்பறியா?''

''சொல்லு ரவி...''

கீறல்பட்ட என் சமுதாயமே
கிரங்கிப்போய் உன் விடிவுக்காக
உண்மைகளை எழுத தித்தனை கீறல்களை
என் உடம்பில் ஏற்றி விட்டார்களே
என் நிலைகண்டு தயக்கம் வேண்டாம்
பொய்மை தோய்க்காமல் உண்மை
கொண்டு பேனாவை எடுத்து எழுத்து
பணியைத் தொடருங்கள் தோழர்களே.

கவிதையைக் கூறி முடித்தான். மூச்சு வாங்கியது. செவ்வன் ஆதரவாக ரவியின் கரத்தைப் பற்றினான். திரு கரங்களும் திணைய ரவியின் கரம் உணர்விழந்தது.

ஊரவளினி.....

மனித சுவடுகள்

தொலைபேசி மணியடித்துக் கொண்டிருந்தது. கோபியும் அவனுடைய மனைவி மதியும் நித்திரையில். திடுக்கிட்டுக் கொண்டிருந்த கோபி ரெலிபோன் ரிஸ்வரை எடுத்தான்.

'ஹலோ... ஆ... அப்படியா... சரி போவோம்...' என்று சொல்லிவிட்டு ரிஸ்வரை கீழே வைத்தான். உறக்கத்திலிருந்த மதியை எழுப்பினான்.

'எழும்பி வெளிக்கிடும். கந்தசாமி அண்ணன்கரை வீட்டை போகவேண்டும். ரகு போன் எடுத்தவன்.... கந்தசாமியின்கரை தாயையும், தகப்பனையும் சுட்டுப்போட்டாங்களாம்... பாவம் கந்தசாமி....'

கோபியும் மனைவி மதியும் ரகுவின வீட்டுக்குப் போனார்கள். அங்கே ரகுவின மனைவி நிரோஷா அழுகொண்டிருந்தாள். கந்தசாமியின் பெற்றோர் நிரோஷாவின் சினிமா மாவும், சித்தப்பாவும் ஆகும்.

'ரகு, கந்தசாமி வீட்டை போக தெரியாய் வெளிக்கிடு... அவன் பாவம் என்ன செய்யுறானோ, நினைக்கவே வேதனையா திருக்கு.....'

கவலைப்பட்டான் கோபி.

எல்லோரும் புறப்பட்டுப் போனார்கள். அங்கே பலர் இருந்தார்கள். யாவரும் துக்கம் விசாரிக்க வந்தவர்கள். ஆனால் எதிர்பார்த்ததுக்கு மாறாக, எல்லோரும் குடியும் குடித்தனமாகக் காட்சியளித்தார்கள். கந்தசாமி ஒரு கையில் பியர் போத்தலுடனும், மறுகையில் வறுத்த கறியுடனும் நின்றார். அதைப் பார்த்த நிரோஷா விம்மிவிம்மி அழுகிறார். 'கந்தசாமி அண்ணனைக்கு என்ன நடந்தது....' எனக் கேட்டவள் மயங்கி விழுந்துவிட்டாள்.

'கந்தசாமி, உனக்கு என்ன நடந்தது... ஏன் இப்படி குடிச்ச அழுகிறாய்... திடுகளைப் பாக்கவா இங்கை வந்தனாங்களி...?'

கத்தினாள் கோபி.

'கோபி, அது தில்லையடா... என்கரை நிலமையன் உங்களுக்குப் புரியாது. சொன்னாலும் விளங்காது. தியக்கத்துக்காக எவ்வளவு பாடுபட்டன்... ஆனால் அதே

மிகக்கம் என்றை அம்மாவையும், அப்பாவையும் சுட்டுப் போட்டுது. தினம் தினம் நிம்மதி கில்லாமல், சந்தோசம் கில்லாமல் கிருந்தவர்களை சுட்டுப் போட்டார்கள். அந்த சந்தோசத்திலைதான் குடிக்கிறீர்... என்றை அம்மாவும், அப்பாவும் கினியாவது சந்தோசமாய் கிருக்கட்டும்...'

புலம்பினாள் கந்தசாமி.

'கந்தசாமி உன்னை நிலமை எங்களுக்கு தெரியாதா என்று! கிருந்தாலும் எல்லாம் முடிந்துவிட்டது. கினி நடக்கப் போவதை நினைச்சுப் பாரடா...' ஆறுதல் சொன்னாள் ரகு..

ரகு, கினி என்று நடக்கப் போகுது? மனிசனுக்கு சந்தோசம் பாதி துக்கம் பாதி. கவலையை மறக்கத்தானே குடிக்கிறீர். கிங்க பாரடா... கிது பியர்... கிதுதாண்டா வில்கி... தெரியுமோடா?'

கிப்படியே புலம்பினாள் கந்தசாமி.

'கந்தசாமி அண்ணா, சாப்பிடுவோம் வாருங்கோ...'

'சாப்பாடா... எனக்கு எதுக்கு... கவலையை மறக்க ஏதாலும் கிருந்தால் குடுங்கோ' என்ற கந்தசாமி அப்படியே படுத்துத் தூங்கிவிட்டாள்.

மயக்கம் போட்டு விழுந்த நிரோஷாவைத் தட்டி எழுப்பினார்கள்.

காலையில் எழுந்த கந்தசாமி ஆச்சரியத்தில் அங்குமிங்கும் பார்த்தாள். வெறும் பியர் போத்தல்களும், வில்கிப் போத்தல்களும் கிருப்பதைக் கண்டாள். உள்ளே போனாள். அங்கே ரகு, மனைவி நிரோஷா, கோபி, மனைவி மதி ஆகியோர் கிருப்பதைக் கண்டு, வெட்கி, வெளியே போய் கதிரையில் அமர்ந்து சிந்தனையில் ஆழ்ந்தாள்.

'கந்தசாமி அண்ணா, கோப்பி குடியுங்கோ'

'கந்தசாமி... என்று குடியில் புலம்பலா? எதிலையும் ஒரு நிதானம் வேணும். கில்லாட்டி யாருமே மதிக்க மாட்டார்கள். என்று நடந்தது நேற்று?' கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்டாள் கோபி.

'கோபி பாத்தியாடா, என்றை அப்பா அம்மாவை

சித்திரவதை செய்து கொன்று போட்டாங்கள். நான் அங்கை மட்டுமில்லை கிங்கையும் வந்த நாளிலை கிருந்து கியக்கத்துக்காக மாடாய் உழைச்சன். அப்பிடி கிருந்தும்... என்னடா கிது? எதுவுமே விளங்குகலை... என்ன நடக்கும் என்றும் தெரியேலை... கிளி என்ன நடந்தாலும் எனக்கென்னடா? யார் கிருக்கிறார்கள்...?' என்று விக்கினாள் கந்தசாமி.

'ஆனால் கித்தனை துன்பங்களுக்கு மத்தியில் எல்லாச் சனங்களும் வாழுகிறார்கள் என்றால் எல்லோரும் சந்தோசம் கில்லாமல்தானே வாழுகிறார்கள். யார்தான் சந்தோசமாக வாழுகிறார்கள்? நிம்மதி கின்று வெறுப்பு வாழ்க்கை வாழுவதிலும் என்றை அம்மாவும் அப்பாவும் கிறந்தது ஒரு பக்கம் சந்தோசம். எண்டாலும் கொலைகாரர்களால்... கிமையே கண்ணைக் குத்திட்டுது.

உணர்ச்சி வேகத்தில் திணறினாள் கந்தசாமி.

'கந்தசாமி அண்ணா, கித்தனையும் தெரிந்துதானே கியக்கத்துக்கு உதவி செய்து ஒத்துழைப்பும் கொடுத்தளீங்கள்...'

கேட்க விரும்பாத வினாவைக் கேட்டாள் மதி.

'எல்லா மணிக்கூடுகளும் ஒவ்வொரு நேரங்களைக் காட்டுகின்றன. அவற்றின் குறிக்கோள் நேரத்தைக் காட்டுவதே. எதை சரியான நேரம் காட்டுது என்று தெரிவு செய்கிறோமோ, அவற்றின் பார்வைதானே சரியானவையாகத் தெரியும். அப்படித்தான் நாலும் தெரிவு செய்கின்றன. கிங்கு அவர்களுக்காக பல உதவிகளும் செய்கின்றன. பிரச்சாரங்கள் செய்தும், நிதி சேகரித்தும் ஒத்துழைப்புக் கொடுத்தன. ஆனால் கிப்ப...?'

'ரகு, கிளிமேலும் கிவர்களுக்கு உதவி செய்ய விருப்பம் கில்லை. மக்களைப் பாதுகாக்க போராட்டங்களை எடுத்த கிவர்கள் கியங்கும் தப்பான வழிகளை எப்படியும் மாற்றியே ஆக வேண்டும். தொடர்ந்தும் கிவர்கள் கிப்படியே அழிவுகளைச் செய்து கொண்டு போனால் என் தாய் தந்தையரைப் போல எத்தனையோ உயிர்கள் அழிந்து கொண்டே போகப் போகுது....'

குமுறினாள் கந்தசாமி.

'கந்தசாயி, துக்கம் கொண்டாடத்தான் கிங்க வந்தமே தவிர யாரைப்பற்றியும் கேட்பதற்கு வரவில்லை ' என கோபி கூறினார்.

'கோபி, துக்கம் என்பது வெளிநாட்டைப் பொறுத்தளவில் சாதாரணம். உறவு என்று சொல்ல, சொந்தம் என்று சொல்ல, கொண்டாட, நம் தாய் நாட்டில்தானே முடியும். ஈழத்தில் கில்லாத துக்கமும், துயரமுமா கிங்கே. கில்லவே கில்லை. கிங்கே பகட்டு வாழ்க்கைதானே வாழ்கிறோம். கிங்க கிப்படி வாழுகின்ற எங்களுக்கு எப்படி அந்த துயரமான வாழ்வு தெரியப் போகுது? கூழும் கஞ்சியும் குடித்துவிட்டு தட்டாந் தரையிலை படுக்கிற எம் மண்ணின் சுகமேது? பியரைக் குடித்துவிட்டு மூக்கு முட்டச் சாப்பிட்டுவட்டு கட்டில் மெத்தையில் சீமை நாட்டில் துக்கம் ஏது? சிந்தித்தால் வெட்கக்கேடு... '

'கோபி, எமக்கு விடுதலை கிடைக்க வேண்டும். மக்கள் மூலமாகக் கிடைக்க வேண்டும். சுதந்திரம் மக்களுக்காக... பதவிக்காகவோ தலைவர்களுக்காகவோ கில்லை. சுதந்திர பூமியில் ஒவ்வொரு மக்களும் வாழ வேண்டும் என்றால் மக்கள் கில்லாத நாடு யாருக்கு வேண்டும் என்ற நிலைமைகளை உருவாக்காமல் கியக்கம் ஒத்துழைப்புக் கொடுக்க வேண்டும். கின்று ஒற்றுமை கிளமையால் ஏற்படும் கொலைகள், கொலை வெறியினால் ஏற்படும் சந்தர்ப்பவாதக் கொலைகள் ஈழத்தை சுடுகாடாக மாற்றிவிட்டன. கித்தளை துன்பங்கள் துயரங்களுக்கு மத்தியில் வாழுகின்ற மக்கள் உயிருக்கு உத்தரவாதம் கில்லாத நிலையில்..... கிது எங்கு போய் முடியுமோ ?'

'கிவர்களுடைய அராஜகங்களும், அட்டுழியங்களும் மேலும் தோடருமாயின் ஈழத்தில் மனித உயிர்கள் வாழாது. ஆனால் கிவர்களின் கொலைகளுக்கு ஆதாரமாக ஈழத்து மண்ணில் எஞ்சப் போவது மனித சுவடுகள் மட்டுந்தான். கிது உண்மை.... '

உணர்ச்சிவசப்பட்டுப் பேசினார் கந்தசாயி.

'சரி நாங்கள் போவிட்டு வாறம். என்னவோ நடக்கிறதை வேடிக்கை பார்த்துவிட்டு விமர்சிப்போம். தமிழன் என்று சொல்லடா... தலையெழுத்தை வென்று பாரடா... '

புறப்பட்டார்கள் அனைவரும்.

ஓசாந்தி காந்தி எழுதும்...

இரவுக்கு ஒரு நிலவு

கிரவு பத்து மணி கிருக்கும். நித்திரைக்குச் சென்ற
 சுரேளி... அங்கும் கிரங்கும் புரண்டு புரண்டு படுக்கையில்
 படுத்திருந்தும் நித்திரை வராமல் ரேடியோவைப்
 போட்டாள். அவளை மேலும் தூள்பத்தில் சூழ்த்தியது
 அந்தப் பாடல். 'அவள் பறந்து போனாளே' என்ற பாடல்.
 அதில் கிடையில் ஒரு குரல்... அவள் காதலியின் பெயர்
 சந்திரா... அவளை மறக்க முடியாமல் தவித்தாள். பழைய
 நினைவுகளை நினைத்துக் கலங்கினாள். அவளுடைய
 காதலுக்காக ஏங்கிய அந்த நாட்களை நினைத்து
 வேதனைப்பட்டாள்.

சந்திரா... வேறு யாருமல்ல. சுரேளின் மாமாவின்
 கிரண்டாவது மகள். எல்லோருடைய வாழ்க்கையிலும்
 உறவுகள் வளர்வதில்லை. வளர்க்கப்படுகின்றன. சந்திரா
 வயது வரத் தொடங்கிய நேரத்தில், அந்தக்
 கட்டுக்கடங்காத பருவ எல்லையில் அன்பையும்,
 பாசத்தையும் சுரேளிடம் காட்டினாள். காதல் என்றும்
 கடலில் கிறங்கி வாழ்க்கை எனும் கரையை அடையும்
 அறிபமான ஆசைக்கு விதி பாதையை வகுத்துவிட்டது.

வழி தெரியாமல் தத்தளித்த அந்த கிளம் உள்ளங்களின்
 வயதோ அறிபமானது. அந்தக் காதல் உள்ளங்களின்
 ஆழமான மனசுகளை யாருக்குத்தான் காட்ட முடியும்?
 சொல்ல முடியும். கிருவரும் பாடசாலை நாட்களில்
 சந்தித்தார்கள். காதல் வளர்ந்தது.

விதி செய்த பாவமோ என்னவோ கிருவரும் பல கைல்கள்
 தூரத்தில் பிரிந்து வாழ வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது.
 கிருவருக்கு கிடையே சந்திப்பு ஏதும் கில்லாமல் சில காலம்
 வெறுமனே கழிந்தன.

நாட்டில் அசம்பாவிதங்கள் ஏற்படத் தொடங்கின... அதில்
 வீடு வாசல்களை கிழந்த சுரேளி, தன் தாய்
 சகோதரர்களுடன் மாமாவின்மேலே வீட்டுக்குச் சென்றாள்.
 சுரேளைக் கண்ட சந்திரா, நிலவைக் கண்ட அவ்விடையப்
 போல அடைந்த சந்தோசத்திற்கு அளவே கில்லை.

நாட்டில் பிரச்சனைகள் கூடிக் கொண்டே சென்றன.
 எதுவுமே செய்ய முடியாத சூழ்நிலை. அதனால்
 ஜேர்மனிக்குச் செல்ல விரும்பினாள் சுரேளி. சகோதரன்
 ரவியையும் கூட்டிப் போக முடிவு செய்தாள். வெளிநாட்டில்
 வசிக்கும் கோபியின் உதவியுடன் ஜேர்மனி செல்ல

ஆயத்தமானாள்.

ஒருபக்கம் தாய், ஒருபக்கம் சந்திரா, ஒருபக்கம் நாட்டுச் சூழ்நிலை - கித்தனைக்கும் மத்தியில் சீவரத்தினம் மாமாவிடம் போய் கிரண்டு வருடத்தால் சந்திராவைக் கூப்பிடுவதாகக் கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டாள். சந்திராவின் அழகைக்கும் பெற்ற தாயின் கவலைக்கும் மத்தியில் தம்பி ரவியுடன் கொழும்புக்குப் புறப்பட்டாள் சுரேளி.

யாழ்ப்பாணத்தில் கிருந்து பலவிதமான மிரட்டல்களுக்கு கிடையே கொழும்பை அடைந்த சுரேளி, முதல் வேலையாக சந்திராவுக்கு கடிதம் எழுதினாள்.

ஜேர்மனியில்.....

ஐந்து வருடங்களின் பின் கோபியைக் கண்ட சுரேலுக்கும் ரவிக்கும் ஒரே சந்தோசம்.

ஆனால் சந்திரா ஜேர்மனிக்கு வரும் நாளே உண்மையான சந்தோசம் என மனதிற்குள் கூறிக் கொண்டாள் சுரேளி.

மாதங்கள் சில சென்றன.

கடிதங்கள் கட்டுக் கட்டாக சுரேலின் அலுமாரியை அவங்கரித்தன. அன்பையும் பாசத்தையும் எழுத்துகளாக்கி, கடிதங்கள் மூலமாக காதலை வளர்த்தனர். வேலை அனுமதி கிடைத்ததும் வேலை செய்யத் தொடங்கினாள். கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்தாள். பணம் சம்பாதித்தாள். சந்திராவுக்கு என்ன விருப்பமோ எல்லாம் செய்தாள். அவள் மனைவி ஆகாவிட்டாலும், கேட்டு எழுதியது எல்லாம் வாங்கி அனுப்பினாள்.

கிரு வருடங்களுக்கு மேல் கழிந்தது.

சுரேலின் வாழ்வில் புயல் வீசத் தொடங்கியது. சந்திராவும் தகப்பனும் கொழும்பு வந்திருந்தார்கள். சுரேலுக்கு பெண் கொடுக்க விரும்பாத மாமா, சந்திராவை வேறு ஒருவனுக்கு கொடுக்க முடிவு செய்துள்ளதாகச் சொன்னார்.

எல்லோரும் அதிர்ச்சி அடைந்தனர்.

சுரேளி கொழும்புக்கு ரெலிபோன் எடுத்து மாமாவுடன் கதைத்தாள். அவரின் மனம் கிளகவில்லை. சந்திரா கூட

ஒரு வார்த்தை பேசவில்லை.

கொழும்பில் இருந்து கடிதம் வரும், வரும் என்று காத்திருந்தான் சுரேஷ். ஏமாற்றமே எஞ்சியது.

வேலைக்குப் போகவும் மனமில்லை. அண்ணன் கோபியின் வற்புறுத்தலுக்கு திணங்கி மீண்டும் வேலைக்குப் போனான்.

சந்திரா சுவில் நாட்டிற்கு வந்து, திருமணம் முடிந்த செய்தி கேட்டுக் கண் கலங்கினான். ஆண்கள் பெண்களை ஏமாற்றிய காலம் போய், தின்று பெண்களுக்காக ஆண்கள் ஏங்கும் காலமாகி விட்டது.

பெரு மூச்செறிந்தான் சுரேஷ்.

'சுரேஷ், திவன் திக்லை என்றால் திள்ளொருத்தி... ' என்றான் கோபி.

'அண்ணா, என்னைப் பொறுத்தவரைக்கும் திரவுக்கு ஒரு நிலவுதான். திதுதான் என் வாழ்க்கையும்' என்று சொல்லித் தன்னைத் தனிமைப் படுத்திக் கொண்டான்..... !

எரிமலை

தாங்காத வெப்பத்தால் வெடிக்கிறது எரிமலைகள்
வெடிஞ்சுண்டிள் தாக்கத்தால் தகிக்கிறது தாய்நாடு
உண்மை விடுதலையை உரிமையுடன் கேட்டதனால்
தாய் மண்ணை சிவக்கிறது எரிமலைகள் வெடித்ததனால்

கிளம் கிரத்தம் துடிக்கிறது தாய்நாட்டின் விடுதலைக்கு
பெற்றவனோ துடிக்கிறாள் தனிபிள்ளை சீதனத்திற்கு
அம்மகனோ புறப்பட்டாள் தாய்மண்ணின் விடுதலைக்கு
தாய்மனமோ தவிக்கிறது எரிமலைகள் வெடித்ததனால்

என்றொருநாள் குரல்கொடுத்தோம் பாட்டாளி விடுதலைக்கு
கின்றுவரை கிடைத்ததில்லை உழைத்துவரும் கிவர்களுக்கு
என்றுவரும் விடுதலையென காத்திருந்த மக்களுக்கு
புரட்சியது தோன்றியது பசியென்ற எரிமலைகள்குழறியதால்

சின்னஞ்சிறுவயதில் தேங்கிநிற்கும் ஏக்கங்கள்
எண்ணித் தீர்ந்ததில்லை தாயவளின் கற்பனைகள்
சொல்வித் தெரிவதில்லை பாட்டாளி துக்கங்கள்
மண்ணிற் கிருந்ததில்லை என்றென்றும் சுதந்திரங்கள்
என்றோ விடியுமிந்த எரிமலைகள் வெடிப்பதனால்

நா . கதிர்காமநாதன் .
கிராட்டிங்கள்

நாய்

பாரி புகழும் தமிழ் கினமாய்
பசுமையுள்ள நெல்வயல் போல்
வளமுடனே வாழ்க்கையிலே கினவெறியும் தலையெடுத்து
நம்நாட்டில் நாய் வாழ முடியாத நிலை கண்டு
பாரிமுழுதும் உயிர் காக்க பல திக்காய்ப் புறப்பட்டோம்

உலகெங்கும் அகதிகளாய் உயிர்காக்கத் திண்டாட்டம்
பலநூறு மைல்கடந்தும் கிட்டவில்லை சுதந்திரம்தான்
என்று தீருமோ நம் அடிமைத்தனம் - எப்போது
நம் வீட்டு முற்றத்தில் சந்தோச அரங்கமைப்பு.

கிரக தினம் மாறும் சட்டங்கள் உடன்
திசை மாறும் நம் மனஅலைகள்
வீம்பான வீண் வாதங்கள் - நமை
விடுவிக்கும் நாளி எதுவோ ?

சொந்த நாட்டின் சோகங்கள் - அவை
சொல்விட முடியா பாவங்கள்
துன்பங்கள் மட்டும் நம் தொடர்புகதைகள்
கூடிய வரவது சோதனைகள்
ஒடி ஒளிந்த பாதை எல்லாம்
முள்ளும் புதரும் வருவதென்ன
பாதி வழி நாய் கடக்கவில்லை
மீண்டும் பாவைவனம் தெரிவது ஏன் ?

சுதந்திரம் தேடிய நாங்கள் - பல
சுகங்கள் கிழப்பது உண்மை
தஞ்சம் புகந்த நன் நாடும்
நம் உயிர் குடிக்கத் துடிப்பதும் ஏன் ?
ஓ... நம் தலைவிதி மட்டும் கிதுதானா ?!

திருமதி. தவராஜா, விவசூசன்.

பூப்பூ

ஏனீட்டிய சினிப்பூ
திதழ் சிவந்த ரோசாப்பூ
கண்கள்பூ கவிதைப்பூ
கால்கள் இரு வாழைப்பூ
கையசைப்பு காகிதப்பூ
கன்னடிகள் கமலப்பூ
எள்ளுப்பூ இவன் மூக்கு
எழுதாத சொல்லுப்பூ
மழலைப்பூ மத்தாப்பூ
பெயரிப்போ புதுப்பூ
இவனது புன்சிரிப்பூ
எண்ணப்பூ எல்லாமே வண்ணப்பூ
தித்திப்பூ திகட்டாத குறும்பு
சிந்தைக்குள் சிக்காப்பூ இவன் அழகு
இன்பத்தின் சேயிப்பு என்
இதயத்திய பூரிப்பு

திருமதி. ஜெகதீஸ்வரி கிராஜரட்சம்

நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே!

காவைச் சேவலுக்கு முனி
விளக்குமாற்றுப் பிடியால்
வேனியில் கறையாள் தட்டி
ஊரை எழுப்பும் சின்னம்மாக்கா

காளாக்குத் தீனி வைத்து
கழுத்து மணி கிண்கிண்கிக
நுகத்தடியில் மாட்டிவிட்டு
வயலுக்குப் புறப்படும் வல்விபுரத்தார்

அம்மா என்று அலறும் மழலைகள்
பள்ளி செல்லும் மாணவ கலகலப்பு
விடியல் காவத்தால் விடுப்புக் கேட்டுவரும்
வியாசர்கள் தினிலும் பல...

எல்லாம் ஒரு காலமாய்
இனித் திரும்பாத சரித்திரமாய்
இயலும்மட்டும் நினை என்ற போக்கில்
நீயும்தான் நானும்தான்

நாங்கள்தான் ஒம் நாங்கள்தான்
எங்களுக்காக வெளிக்கிட்டோம்
வெடித்தபோது வீரியமில்லாத எச்சங்களாய்
வந்து விழுந்துவிட்டோம் பிச்சைப் பாத்திரமாய்

விழுந்தாலும் மீசையில் மண்ணில்லை
நனிந்தாலும் நாம் நாம்தான்
எமக்கென ஒரு வட்டம்
அதற்குள் நான் பெரியவன்...?!

தம்பி!

நான் வெளியே சென்று வருகிறேன்.
நீ கதவைப் பூட்டிக் கொண்டிரு!
யார் வந்தாலும் கதவைத் திறக்காதே!
சும்மா சுகம் விசாரிப்பதாக வருவார்கள்
பின்னர் சுகத்தையே கெடுத்து விடுவார்கள்.

நீயேன் அறைக்குள்
அடைபட்டுக் கிடக்க வேண்டும்?
என்று தொடங்கி உனக்கும்
கிருக்குது சுதந்திரம் வா வெளியே
என்பார்கள்.
அவர்கள் என்றுமே யாருடைய
சுதந்திரத்தையும் மதித்ததில்லை!
தங்களுடைய ஆயுத்தை விற்பதற்காக!

இப்படியான அடுக்கு வசனங்களை
அள்ளி வீசுகின்றார்கள்!
கிவர்கள் வியட்னாமிருந்து
சரஜீவா வரை யாருடைய
சுதந்திரங்களையும்
விட்டு வைக்காதவர்கள்.
கிவர்கள் மிடையிடையே
ஆயுத ஒழிப்பு ஆயுதக் கட்டுப்பாடு
என்றெல்லாம் தங்களுடைய
டிஸ்கோக்களுக்குப்
பெயரையும் மாற்றிக்
கூத்தாடுவார்கள்.

நீ நம்பி விடாதே தம்பி!
நம்பிய பல தம்பிகள்
வெம்பிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்!
உனக்கும் எனக்கும்
புரிந்துணர்வை ஏற்படுத்த

ஆயுதம் என்றுமே
வழியாகாது!

தம்பி கதவைத் திறக்காதே!
அவர்கள் கடையை விரித்திடுவார்கள்!

மாவலியின் குறிப்புகளிலிருந்து...

இப் புத்தகம் வெளிவர ஆக்கங்கள் சமைத்த
படைப்பாளிகள் யாருக்கும் எமது மனமார்ந்த
நன்றிகள்.

சுழியோடிகள்

KADAL,

POSTFACH-1425,

4018 LANGENFELD.
